

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Číslo 3

Ročník XII.

Březen 2006

Postní doba

Hebrejské „*pesach*“ (*přejítí*, trestající anděl smrti minul domy Izraelitů v Egyptě) přenesli Židé na beránka a nekvašené chleby, které jedli o Velikonocích. Odtud latinský název Pascha pro Velikonoce. Tak byla označována Ježíšova smrt a později i vzkříšení. Od Nicejského sněmu v roce 325 slaví křesťané Velikonoce vždy v neděli po 1. jarním úplňku (mezi 22. březnem a 25. dubnem). Nedělní slavení večere Páně je každotýdenní opakování Velikonoc. (Tak velikonoční slunce, Kristus, nabízí svou spásu všem, kteří se mu otevřou.)

Příprava na Velikonoce se brzy rozšířila na 40 dní = *doba postní*. (40 let jde lid pouští, 40 dní je Mojžíš na Sinaji, 40 dní putuje Eliáš k Chorébu, ... 40 dní se postí Ježíš.) Postní doba začíná *Popeleční středou*. Obřadem sypání popele (kdysi forma zasvěcování veřejných hříšníků) jsme všichni vyzýváni k *pokání*.

První dvě postní neděle ukazují Ježíše jako velikonočního vítěze. 1. zápas se Satanem, 2. proměnění Páně, 3., 4. a 5. jsou připomínkou tajemství křtu, pro katechumeny přípravou pro jeho přijetí.

6. neděle, Květná, je vstupem do Velikonočního (Svatého) týdne. Tento vstup naznačujeme průvodem s ratolestmi. Obsah Velikonočního týdne je předznačen liturgií Květné neděle. Slavnostní vjezd do Jeruzaléma a bohoslužba s četbou pašijí (evangelium o utrpení Páně; letos podle Marka): *Pán trpící a oslavený*.

Shromáždujeme se na místě mimo kostel, tam se žehnají ratolesti (jako všechny předměty užívané v liturgii. Zde prosíme: „požehnej také nás, ať jdeme radostně za svým Králem Kristem“), čte se evangelium o vjezdu Ježíše do Jeruzaléma a v průvodu pak jdeme do kostela, kde se při eucharistické bohoslužbě čtou pašije.

bratr Michal

SLOVO DUCHOVNÍHO

LITURGIE

Večeře Páně, shromáždění, lámání chleba, mše svatá, ale i slavení svátostí – to vše lze vyjádřit slovem *liturgie*. Liturgie v křesťanské bohoslužbě není především konání lidí, ale Boha jednajícího v Ježíši Kristu slovem i znameními, která zprostředkovávají spásu. Člověk na to odpovídá svými díky a chválou. Je to tedy dialog Boha s lidmi.

Není však důležitější služba bližnímu? Dvojjediné přikázání lásky dává odpověď. Neoddělujeme je, stále platí: Modli se a pracuj! Liturgie vede člověka k „liturgii života“, ke službě Bohu a ke službě bratrům a sestrám.

Obraťte se a věřte evangeliu (Mk 1,15)

Hřích zraňuje život jednotlivců i společenství. Ježíš nejen že svým učením vybízel k pokání (obrácení k dobru, k Bohu), ale svou smrtí i nás s Bohem smířil. Vyzývá nás k přijetí tohoto smíření skrze církev. Řekl Petrovi: „Tobě dám klíče od nebeského království, co svážeš (...), rozvážeš“ (Mt 16, 19). Kristus je hlavou těla církve – v něm je svatá. My lidé jsme údy a jsme hříšníci, potřebujeme očištění (odpuštění hříchů) = smíření s Bohem a církví.

Děje se to ve *svátosti smíření* (pokání). Hlavním úkonem je *lítost* (bolest duše nad hříchem). Součástí lítosti je *zpytování svědomí* (pohled zpět: co jsem udělal, řekl, myslel špatně; dobro, které jsem zanedbal. Také pohled kupředu: co udělám, abych byl ve stále větším souladu s Kristem = *předsevzetí*). Pak vyznám poznané viny před zástupcem ustanoveným církví. Přijmu úkon pokání (podíl na odčinění viny čili zadostiučinění). Bůh (skrze slova zpovědníka) odpouští viny.

Důležité je dobré poznání sebe sama prostřednictvím *zpytování svědomí*, nejen ze zpovědního zrcadla.

Aby věřící dosáhl odpuštění, je nutné vyznat všechny těžké hříchy (zvané též smrtelné), protože v nás ničí Boží život, např.:

1) odpad od víry, cizoložství, vražda apod.

Další nutnou podmínkou je: 2) plné vědomí závažnosti,

3) plná svoboda rozhodnutí.

Dobré je vyznat častost a okolnosti, které někdy mění povahu a závažnost. Také lehké hříchy je vhodné vyznávat, protože se mohou snadno stát těžkými. Např.:

- 1) považuje-li ho někdo za těžký omylem,
- 2) účelem,
- 3) pohoršením, které způsobí,
- 4) nebezpečím (sledování závadných programů v TV ap.),
- 5) opakováním může vzrůstat (každodenní malé pomluvy).

Vyznání musí být konkrétní nikoli obecné (nestačí říci: zhřešil jsem proti pátému přikázání, ale např. z nedbalosti jsem se nachladil a tím si poškodil zdraví, zabil jsem; rovněž tak proti šestému přikázání: šlo o myšlení, cizoložství, ...; proti sedmému přikázání: ukradl jsem maličkost nebo auto, daňové podvody, okradení chudého...)

Po dobré přípravě bude i dobrá zpověď.

Liturgie svátostného smíření jednotlivého kajícíka:

1. Kajícík začíná křížem.
2. Nezná-li kněz kajícíka, je vhodné, aby kajícík řekl něco o sobě, svých potížích a kdy se naposledy zpovídal.
3. Má následovat četba z Písma svatého (kněz může říci úryvek z paměti).
4. Vyznání hříchů.
5. Poučení a uložení pokání.
6. Rozhřešení.
7. Díkůvzdání Bohu a propuštění.

Z pastoračních důvodů (nutnosti) lze zkrátit.

Liturgie svátostného smíření více kajících se soukromou zpovědí:

Každý hřích má i sociální dopad, proto je vhodné *společné pokání farnosti*. Mohou se účastnit i ti, kteří přistoupí ke svátosti jindy.

Začíná bohoslužbou slova:

- Pozdrav, modlitba, zpěv.
- Oznámení pořadu liturgie.
- Čtení, žalm, evangelium.
- Homilie.
- Společné zpytování svědomí, zvláště hříchy proti společenství.

Homilie má disponovat ke zpytování svědomí, k lítosti a k nápravě škod. Následuje chvíle ticha ke zpytování; všeobecné vyznání (confiteor), Otče náš. Kněží se odeberou do zpovědnic.

Vyznání má být *stručné*, potřebuje-li někdo rozhovor, přijde jindy. Ostatní mohou zatím zpívat, než se kněží i kajícíci vrátí ke společnému zakončení děkovnou modlitbou.

V případě nepřekonatelné nemožnosti, aby se všichni vyznali, lze udělit po obecném vyznání společné rozhřešení. Tento způsob nelze použít opakovaně (má následovat zpověď').
připravil br. Michal

Z FARNOSTI

Pobožnost křížové cesty se bude konat v našem kostele (v kapli sv. Michala) v postní době vždy v pátek a v neděli od 17:15 hod. (V pátek ji povedou bratři františkáni, v neděli farníci.)

Přednáška s besedou

MÉDIA

Ivan Štern

Ředitel ČRo 6 o (ne)závislosti medií v České republice, Evropě, USA. Jak mohou novináři a média manipulovat s informacemi.

v úterý 7. března 2006 v 19:19 hod. v Klubu

Příprava na biřmování je každé pondělí od 17:00 (sraz před farou). Biřmování bude udělováno v pražské katedrále na slavnost Soslání Ducha svatého. Přípravu vede P. Filip Rathouský OFM.

Biblická katecheze pro dospělé je každou středu od 19:15 do 21:00 s Mgr. Simonou Skřivánkovou. Sraz před farou v 19:10.

Přednáška

P. Jan Evangelista Urban OFM

život a dílo

přednáší P. Petr Alcantara Houška OFM

v úterý 21. března 2006 v 19:19 hod. v Klubu

Beseda na téma **Křesťan a volby** s PhDr. Markétou Koronthályovou se bude konat v úterý 25. dubna 19:19 hod. v Klubu u P. M. Sněžné.

POZOR ZMĚNA!

Na Květnou neděli 9. 4. u Panny Marie Sněžné

nebudou mše svaté v 9:00 a v 10:15

ale **bude v 9:30 hod. žehnání ratolestí v ambitu a odtud se průvod odebere do kostela ke společné eucharistické bohoslužbě s pašijemi**

mše svaté v 11:30 a v 18:00 budou jako obvykle

v 15 hod. se sejdeme u prvního zastavení křížové cesty na Petříně

Postní duchovní obnovy

pro všechny: 4. 3. a 1. 4. (So) 9-16 s P. L. Armbrustrem SJ (viz níže)

pro manžele: 18. 3. (So) 9-16 s P. Josefem Čunkem SJ v Komunitním centru sv. Prokopa v Nových Butovicích (metro B-Hůrka). Je nutné se přihlásit na 220181777 (pořádá Centrum pro rodinu).

pro ženy: 1. 4. (So) 9-16 se S. M. Zuzana Terezií Eisnerovou ve Farním klubu u P. M. Sněžné. Chcete-li zajistit oběd, přihlašujte se na 220181329 do 28. 3., jinak se přihlašovat nemusíte. (pořádá UKŽ)

pro SFR a farnost: 2. 4. (Ne) od 14 hod. u P. M. Sněžné

Postní duchovní obnova s děkanem KTF P. L. Armbrustrem SJ

Tématem únorové duchovní obnovy byla první encyklika papeže Benedikta XVI.: „Deus caritas est“ – Bůh je láska. Ve dvou dopoledních úvahách jsme se seznámili s obsahem první části této encykliky – láska jako eros, filia, agape. V čase mezi přednáškami jsme měli prostor promýšlet hloubku a závažnost těchto slov, mohli jsme přemýšlet o tom, jak každý sám za sebe naplňuje mnohovýznamné slovo láska. Odpoledne jsme vyslechli zamyšlení nad druhou částí encykliky. Opět jsme byli přímo konfrontováni s posláním církve, tedy každého z nás, v oblasti praktické charity. Na závěr byla adorace a mše svatá.

Ludmila Jirsová

Celodenní duchovní obnova s P. L. Armbrustrem SJ

(48 roků byl misionářem v Japonsku, nyní zastává druhé období úřad děkana Katolické teologické fakulty v Praze)

v sobotu 4. března a 1. dubna 2006 od 9 do 16 hod. v rezidenci jezuitů,

(vchod z Ječné ulice, zvonek č. 24, 1. patro).

Ve 3. p. je možnost si uvařit čaj a najíst se, je zde i místnost k tiché meditaci.

CO NÁS ZAUJALO

Reakce na výzvu ve Sněžence 2/2006

Proč bylo tak málo farníků na benefičním koncertě 28. 11. 2005?

Asi proto, že ne každý věřící je kulturní člověk, který stojí o hudební zážitek. Vždyť se to dá vyzozorovat po skončení každé bohoslužby. Varhaník ještě hraje a kostel je skoro prázdný. Bohužel, pro většinu věřících jsou varhany něco na kůru, co hraje ke zpěvu.

Já jsem byla naposledy šokována 8. 1. 2006 u sv. Ignáce na Karlově náměstí, kde byl zcela zaplněný kostel – šlo o poslední vánoční mši. Po jejím skončení se vyliadnilo a na nádherný koncert Českých madrigalistů, který začínal chvíli po mši, takže se nemuselo ve studeném kostele dlouho čekat, zůstalo pár lidí. Jinak byl zážitek z benefičního koncertu trochu pokažen, protože nebyly k dispozici programy. Umělci zpívali dobře, ale posluchači bohužel nevěděli, co zpívají. Snad to bylo jen výjimečné nedopatření.

S pozdravem V. Bartůňková

Redakce srdečně děkuje pisatelce za její příspěvek.

O ekumenické bohoslužbě 24. ledna 2006

Uspořádat ekumenickou bohoslužbu je složitý úkol. Lidé, kteří se na ní scházejí, mají mnoho společného, mívají zájem o poznávání „těch druhých“ a jsou otevřeni pro nové. Přes to však jsou z vlastní církve a tradice zvyklí na určité formy a prvky bohoslužby, slova a symboly, které se mohou někdy na pohled a poslech znatelně lišit od tradice, z níž pochází právě soused v lavici při dnešní „ekumenické“. Opravdu to není jednoduché – možná každý z účastníků si nakonec odnese dojem, že té dnešní bohoslužbě něco chybělo či naopak přebývalo.

O tom, že i tento nelehký úkol má svůj význam a smysl, mohla účastníky přesvědčit ekumenická bohoslužba u Panny Marie Sněžné dne 24. ledna 2006. Mezi duchovními byli zástupci šesti křesťanských církví: římskokatolické, pravoslavné, slezské luterské, českobratrské evangelické, československé husitské a bratrské. Už to samo o sobě slibovalo dosti velkou rozmanitost a neslo s sebou i hrozbu určité nesourodosti, tak jako bylo velmi různorodé odění jednotlivých duchovních. Velkou zásluhu na tom, že se bohoslužba nesla v duchu jednoty v různosti, měl br. Filip, který na úvod představil její účastníky. I v dalším průběhu bohoslužby se br. Filip projevil jako citlivý moderátor, například, když poděkoval kazateli za službu slova. Zdánlivé maličkosti, ale pro atmosféru a ducha sdílení klíčové. Atmosféra společenství a vzájemnosti provázela pak celou bohoslužbu: účastníci se stídali v jednotlivých službách a mohli je obohatit specifickou „příchuť“ své církevní tradice. Snad je jen trochu škoda, že mezi duchovními nebyla ani jedna žena –

účastník bohoslužby tak mohl nabýt neoprávněného dojmu, že duchovní služba v našich křesťanských církvích je výhradně mužskou záležitostí.

Jedním z nejsilnějších okamžiků bohoslužby byly přímluvy – měly charakter odpovídajících si díky a proseb: díky za to, co již bylo v dialogu mezi křesťany a jejich vzájemném poznávání a sblížování dosaženo, a proseb za to, co ještě zůstává jako úkol před námi. Podobná myšlenka zazněla i v kázání: je dobré, že jsme tady, ale spojuje nás i jedna bolest – nemůžeme společně slavit Večeři Páně. Jak také zaznělo v kázání, už v samém Novém zákoně vedle sebe najdeme několik v mnohém rozdílných tradic, několik rozdílných důrazů a způsobů formulace společného jádra křesťanské zvěsti. Církev jednoho stolu Páně nemusí být uniformní a monolitní – tím, kdo zve ke společnému stolu, je přece Kristus sám, nikoli představitelé církví a zástupci rozdílu mezi nimi. Bohoslužba slova, která není pouze jakousi „mší bez přijímání“, ale plnohodnotnou liturgií – společným „dílem lidu“, setkáním s Božím slovem a modlitbou, je dobrou přípravou k tomu, co se doufejme jednou uskuteční – společnému stolu Páně.

Symbolem toho, že cesta ke skutečné jednotě je dlouhá a připomíná budování či spíše obnovu stavby těžce poničené zubem času, se stal keltský kříž v kruhu uprostřed kostela. V obvodu kruhu byly umístěny cihly, na něž účastníci bohoslužby pokládali zapálené svíčky. Některé z drobných kostelních svíčiček v průběhu bohoslužby uhasínaly, ale vždy se našel někdo, kdo jejich plamen znovu oživil. Ekumenický dialog může připomínat takové složité a zdlouhavé budování vzájemné důvěry, poznání a touhy po skutečné vzájemnosti. Ačkoli se leckdy může zdát, že plamínek skomírá nebo zcela uhasíná, nevzdávejme to a pokoušejme se jej udržovat při životě. Stojí to za to. *Filip Oustrata*

Farnost a společenství

Již několik let se pravidelně scházíme v neděli v Klubu po „deváté“ mši svaté. Každý z nás se již těší, že zase uvidí známé tváře z farnosti. Nikdy nechybí ani menší pohoštění, a tak atmosféra je většinou přátelská. Dost často mezi nás přichází dle možností a času některý františkán, který s námi chvíli posedí, popovídá. Zde se nachází velká příležitost vzájemně probrat mnoho aktuálních záležitostí. Myslím, že existence společenství ve farnosti je velmi potřebná pro nás všechny. Ať už se jedná o děti, mládež nebo nás dospělé. Ne vždy je možné přijít ve všední den na některou společnou akci, a tak je důležité se sejít i v den nepracovní.

Tímto způsobem bych chtěla podpořit Jirku Petrusa, který se ujal dětí z „dětské“ a každou neděli se jim v Klubu věnuje. Chtěla bych mu poděkovat a popřát mnoho síly a požehnání do další tak potřebné práce. *Helena Podlahová*

Františkánské společenství farností u P. M. Sněžné ukazuje směr?

V měsíci únoru byl dán prostor Farního klubu dvěma významným akcím. První byla přednáška „Strategie rozvoje města“ ing. arch. Zdeňka Meisnera, kterou za dva týdny následovala beseda se senátorem ing. Edvardem Outratou.

Obě setkání obohatila všechny účastníky. Odcházelí jsme nadšeni z nově získaných informací i z příležitosti, která nám umožnila přímý kontakt s tak významnými osobnostmi. Některé zkušenosti jsou prostě nepřenosné. Navíc touha po sdružení přivedla do Farního klubu představitele vedení města (radní MUDr. Jan Votoček), i další z oblasti kultury a fakulty architektury.

Tímto úspěchem jsme velmi povzbuzeni (dovolují si hovořit za organizátory obou akcí) a chceme přivádět významné osobnosti do neméně významného místa, tj. do Farního klubu u Panny Marie Sněžné, a to jak na „podium“, tak do diváckých křesel. „Dobrou zprávu“ přinášíme též všem čtenářům Sněžanky o tom, že v organizaci společných a společenských setkání budeme pokračovat v podobě pravidelných cyklů, a jak doufáme, i za finanční podpory EU, kam byla předložena žádost s projektem. O podrobnostech celého projektu se dozvíte na samostatné veřejné diskusi, kterou připravujeme na květen. Ovšem velkým úspěchem, který stojí za zmínku, je zapojení studia Telepace do příprav navrhované realizace výše zmiňovaného projektu, včetně jeho vazeb na rádio Proglas. Písemně je stvrzeno, že oficiálním partnerem farnosti P. M. Sněžné je studio Telepace. Proto sledujte Sněžanku, aby se následující programy nekonaly bez vás!

Pro komplexní a ucelený pohled na hlavní souvislosti, týkající se činnosti ve Farním klubu pro veřejnost, není možné vynechat významný soubor realizovaných historických přednášek P. Petra Alcantary OFM, který probíhá již druhým rokem. Zde se opravdu pojí vysoká profesionalita, poslání katolického kněze a schopnost zaujmout širokou veřejnost přiblížením františkánských ideí. Propojení přednášek s globálním projektem farnosti bylo sváleno P. Petrem Alcantarou i představiteli Řádu sv. Františka.

Božena Harmáčková

Modlitba

Věčný Boží Synu, stále jsi nám prokazoval svou lásku až do vypuštění své duše. Dej nám, abychom zase i my byli tobě věrni. Ať nedoufáme sami v sebe, ani ve svůj rozum, ani ve svou sílu, ani ve svůj dobrý úmysl. Ať raději nepochybujeme, že ty umíš i chceš pomáhat těm, kteří procházejí pokušením. Pomoz, abychom podle tvého příkladu bojovali dobrý boj a ve všem zachovali víru a dobré svědomí. (*J. Á. Komenský*)

Co s tím?

V poslední době se z našeho kostela ztratilo několik vzácných historických předmětů. Doposud se ztrácely pouze z okolí oltáře květiny a z kasiček kradli „návštěvníci kostela“ peníze. Co s tím? Květiny i peníze z pokladniček jsou relativně snadno nahraditelné, umělecké předměty umístěné v kostele již mnoho generací nahraditelné nejsou. Co s tím? Pokud rychle nic neuděláme, zmizí z kostela postupně ještě další sochy a obrazy. Je naší mravní povinností zachovat *historické předměty*, které nám odkázaly předchozí generace a zároveň je určitě dobré zachovat místo v centru Prahy jako místo ztišení a modlitby.

Rozepsat služby mezi farníky a zajistit tak stálou službu v kostele? Umístit do kostela kamery a zajistit stálou službu z farníků v sakristii? To by asi nepomohlo, protože by službu museli držet fyzicky zdatní lidé. I nyní v několika případech zloději utekli, když se je pokusili zadržet straší lidé, kteří viděli loupění peněz z kasičky. Umístit a lépe připevnit veškeré předměty v kostele tak, aby je nebylo možné jednoduše odnést? Odnést všechny předměty z kostela na bezpečné místo dříve než je odnese někdo jiný? Otevírat kostel jen na několik hodin denně? Zajistit hlídání kostela profesionální bezpečnostní agenturou? Oddělit hlavní loď kostela mříží a nechat pro návštěvníky otevřenou pouze zadní část? Zavřít kostel úplně a vytvořit místo pro modlitbu a adoraci v jedné z kaplí? Rozhodování není jednoduché, netýká se to jenom farnosti, vždyť kostel a všechny předměty v něm jsou majetkem provincie františkánů.

Jaký je váš názor? Napište.

František Jirsa

UKŽ pořádá setkání **P. Janem Maria Vianneyem Dohnalem OFM**
provinciálem františkánského řádu
ve středu 15. 3. ve 14:30 v Klubu.

HUMOR

Jste věřící?

Ne, jsem ateista.

Opravdu?

Jako že Bůh je nade mnou!

Odpuštění

V únoru jsem se zúčastnila sjezdu Unie katolických žen ČR. Hlavní přednášející paní profesorka Magdalena Bogner mluvila velmi zajímavě na téma: „Žena-nositelka pokoje“. Mne osobně nejvíce zaujalo probírání známé zkušenosti, že pokud neodpustíme samy sobě a každému, kdo nepříznivě zasahoval a zasahuje do našeho života, pak nemůžeme působit jako skutečné nositelky pokoje. Ano, měly bychom vždy odpustit a být nositelkami a šířitelkami pokoje. Protože se ale poměrně často přistihuji v rozpoložení, kdy tzv. „mohu vylétnout z kůže“, mám stále problém s odpouštěním a tudíž i s tím, abych byla šířitelkou pokoje.

Co s tím? Asi vždy jen to, že si znovu a znovu budu připomínat co odpuštění je (i co odpuštění není), a to tak dlouho, dokud se mi to nestane žitou samozřejmostí. Žít odpuštění je podle mě především zcela se vzdát práva odplatit člověku, který mně (nebo mnou milovaným blízkým) v jakémkoliv slova smyslu ublížil. Postavení soudce náleží přeci jen Bohu. Následky toho, že mi někdo ublížil, sice ponesu, ať už chci nebo ne, ale mohu přitom prožívat svobodu a zvláštní Boží pomoc, namísto hořkosti, která je následkem neodpuštění. Abychom si uvědomily, co odpuštění není, tedy abychom si tzv. nepletly pojmy, je třeba si připomenout, že:

1) Odpuštění neznamená zapomenout. Zapomínání není odpuštění.

Co ale opravdu nesmím dělat, je připomínat druhému, čím nás ranil. Tzv. „předhazování minulosti“ Bůh nikdy nedělá a my, když někomu předhazujeme to, co minulo, jasně dáváme najevo, že jsme ještě neodpustily.

2) Odpustit však také neznamená popírat, omlouvat nebo podceňovat to, co bylo na nás spácháno. Říkat, že se nic nestalo, není přece pravda. Zato je pravda, že druhé omlouváme většinou jen proto, že chceme být samy omluveny, když se něčeho dopustíme. To, co opravdu pomáhá, je čestně čelit bolesti, kterou právem prožíváme, když jsme zraněny (nebo nenávidíme).

3) Odpustit také neznamená smířit se s člověkem, který nám ublížil.

Smířit se můžeme jen s tím, kdo se sám chce s námi smířit. Odpustit ale můžeme, i když jsme se s druhým ještě nesmířily.

Z toho všeho plyne, že odpuštění je náročný proces. Odpuštění znamená čelit jak křivdě, zranění, bolesti, odmítnutí, ponížení, strádání, nevšímavosti, zanedbávání, zradě, opuštění, tak i svému hněvu, nenávisti, pomstychtivosti apod. Odpustit je těžké, protože je proti našemu smyslu pro spravedlnost. Odpuštění znamená krizi vůle. Lidé se silnou vůlí mívají s odpouštěním největší problémy. Přechovávání hněvu v našem srdci dává místo tomu Zlému v našem životě, a protože zatrpkllost může zničit produktivní život, tak jediné odpuštěním získáme tu pravou svobodu. A o tu jde především, protože Bůh si přeje, abychom byly svobodné a abychom nosily a šířily pokoj. *Eva Petrusová*

DOPORUČUJEME

Ekologická sekce ČKA zve na úterý 14. 3. v 17:30 *do přizemí kláštera Emmauzy* na besedu s Mgr. T. Tožičkou – Spravedlivý obchod (Fair Trade).

UKŽ pořádá v budově KTF, Thákurova 3, Praha 6, v učebně č.1053 (1. p.)

ve čtvrtek 16. 3. v 17:00 přednášku s diaprojekcí: Země kamení (dojmy z poutní cesty do Izraele) – Ing. Bohuslava Boučková;

ve čtvrtek 29. 3. v 18:00 – 3. přednášku z cyklu “Ženská spiritualita“ na téma „...Aby se tělo stalo slovem“, symbolicko-teologická četba lidského těla, ThLic. Pavel Vojtěch Kohut, OCD.

Školení lektorů se koná v sobotu 22. 4. od 9:30 do 14:00 v Pastoračním středisku sv. Vojtěcha v Dejvicích. Školení povede P. Mgr. Vladimír Málek. Součástí programu je správný přednes biblických textů při liturgii.

FARNÍ CHARITA HLEDÁ

nového ředitele (z důvodů onemocnění)

Sociální práce farní charity je zaměřena v této době hlavně na ženy bez domova, na projekt Máří. V minulosti byla tato funkce převážně neplacená. Vzhledem k účasti organizace v několika grantových programech, které jsou vyhlášeny pro sociální oblast, lze předpokládat uplatnění na část pracovního úvazku. Požaduje se minimálně středoškolské vzdělání a zkušenost s vedením kolektivu a předpoklady pro sociální práci. Přihlášky včetně životopisu přijímáme do **15. 3. 2006**, každý zájemce bude individuálně informován o podmínkách pro nástup do funkce a o pravidlech konkurzního řízení.

dobrovolné pracovníky pro projekt Máří

Jedná se o práci v terénu, při níž se snažíme oslovovat ženy – bezdomovkyně a nabízet jim východisko z jejich nelehkých situací.

Rádi bychom oslovili především studenty(ky) psychologie a sociálních oborů, aby nám nabídly své zkušenosti. Práce bude i přínosem pro jejich budoucí činnost.

Nabídky zasílejte na adresu FCH Praha 1-Nové Město, Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, osobně na stejné adrese každou středu od 9–13 hod., e-mailem na charita.pms@centrum.cz nebo tel: 724355337.

Oprava textu v Charitě ve Sněžence 1/2006: „Projekt Máří je podpořen Městskou částí Praha 1“, nikoli Magistrátním úřadem hlavního města Prahy 1, jak bylo v článku uvedeno. Za toto nedopatření se všem omlouvám.

Henrieta Votíková, ředitelka FCH

MYŠLENKY

Patero moudrých myšlenek

1. Bože, dej mi v lítosti odvalu vrátit se zase k Tobě.
2. Učme se: spokojovat se s málem, těšit se z maličkostí a nereptat proti čemukoli, co nám není po chuti.
3. Když Pán i na andělech shledal špatnost a neušetřil je, co se asi stane s hříšným člověkem, který se včas neobráť?
4. Máme útěchu, že Boží potřeba spravedlnosti nepřeváží jeho milosrdenství.
5. Svoboda nám umožňuje konat dobro, třeba slézt z osla a pomoci raněnému.

Otázka dne: Rádi taky uvěříte tomu, čemu chcete uvěřit?

Triptych historického kalendáře

T. G. Masaryk (nar. 7. 3. 1850): „Kdo má věci v pořádku, má pak čas na všechno.“

Jan Masaryk (+ 12. 3. 1948): „Všichni jsme smrtelní i nesmrtelní. Pro tohle nesmíme jeden z druhého dělat otroka, musíme mít stejnou příležitost žít plný život. Mít rád lidi, milovat lidi, tohle je celé tajemství a jediný recept na štěstí. To platí pro všechny. Pro mě, pro vás, pro Stalina, pro Trumana, pro celý svět.“

J. Á. Komenský (nar. 28. 3. 1592): „Kdo prospívá v umění a neprospívá v mravech, více neprospívá než prospívá.“

Random Thoughts

If you praise God in your trials, your burdens turn into blessings.

Když umíš chválit Boha i v době svých těžkostí, pak se tvoje břímě promění v požehnání.

Malá postní úvaha

S křesťanstvím přišla nová doba, nové smýšlení a nové hodnocení. Všimli jste si, že evangelium vám bere peníze, čas pro druhé a žádá po vás odpuštění a milosrdenství? Křesťanství znamená více se starat o Boha než o sebe a také sloužit bratřím. (L. Černoch)

MUDr. Max Kašparů

Operační sál a Boží milosrdenství mají dveře bez prahů. Vjedou do nich pohodlně i nejtěžší pacienti.

Na svém vyznání si může zakládat jen ten, kdo podle něj žije. Jestliže se věřící člověk ve svém jednání rozchází s učením Bible, není víc než pohan a nevěrec.

Myšlenky vybírá a zasílá Charles Tvrzník

HISTORIE

Svatá Kateřina Sienská

Dcera zámožného řemeslníka (barvíře) v Sieně se narodila 1347 v neklidné době pozdního středověku v prostředí křesťanském, ve velmi početné rodině. Dívka nadaná mimořádným duchem a schopností mystického vhledu ovšem odmítla vstoupit přes nepochopení rodiny do manželství, její zájem ji vedl, navzdory jejímu mládí, do řádu dominikánských terciárek. Po počátečním váhání sester – s ohledem a obav z jejího mládí a krásy – byla po prodělání neštovic, které na její tváři zanechaly své stopy, do řádu přijata. Jako terciářka zůstala zpočátku v rodném domě, kde vykonávala domácí práce.

Sv. Kateřina byla uchváčena heslem a spiritualitou dominikánského řádu – laudare (chválit Boha), benedicere (dobrořečit), predicare (kázat), které ve svém životě bohatě naplnila. Byla naplněna silným proudem lásky a intenzivním duchovním prožitkem, který dokázala formulovat i přesto, že číst a psát nikdy neuměla, jak to bylo v této době a prostředí časté. Kateřina se často ocitla ve stavu mystické modlitby, vytržení mysli, kdy podobně jako sv. Terezie nevnímala své okolí. Kateřina vytvořila kolem sebe kroužek přátel (Bella brigata), s jejichž pomocí se věnovala i veřejnému působení, na ženu své doby neobvyklému. Získala si velké uznání a pověst svatosti, která ji k tomuto poslání předurčila. Nadiktovala a rozeslala celkem 364 listů vládcům, papežům i jiným osobnostem své doby, v nichž těšila, usmiřovala, srovnávala spory a nabádala k obrácení od hříchu. Povzbuzovala papeže Řehoře XI., aby přesídlil z avignonského zajetí zpět do Říma, což se stalo v r. 1377. Řehoř XI. Kateřinu ochraňoval před jejími odpůrci a rád jí naslouchal. Jeho nástupce Urbana VI. povzbuzovala k naslouchání a mírnosti v jednání. V r. 1378 přesídlila na žádost papeže se svým kroužkem do Říma, kde chtěla přispět k odstranění církevního rozkolu (schismatu), který vznikl volbou avignonského vzdoropapeže Klementa VII. Svůj poslední list nadiktovala v r. 1380 v Římě, kde toho roku, obklopena svou družinou, umírá.

Sv. Kateřina, mimo množství listů, psaných italsky, nadiktovala i rozsáhlou knihu o jejích zjeveních, nazvanou "Dialog". Kateřinu svatořečil již v r. 1461 papež Pius II., v Čechách známý spíše jako Eneáš Sylvius Piccolomini, autor významné české kroniky husitské doby. Za Pavla VI. byla v r. 1970 prohlášena za učitelku církve. Sv. Kateřina Sienská byla výjimečnou osobností, duchovně přesahující svou dobu. Odvaha jejích listů, hloubka mystického prožitku lásky i šíře veřejného působení, navíc jako ženy, z ní činí jednu z největších postav a jednu z největších žen evropského středověku.

J. J. Oustrata

Nazdarek, děti!

Je březen! A co nás čeká? Hned na začátku Popeleční středa, nezapomeňte si dojít do kostela pro černý křížek z popela na čelo! Celý březen bude postní doba, na Velikonoce si počkáme do dubna, ale jaro nám neuteče! Jak ho vítali naši předci nám napoví obrázek. A jaké církevní svátky slavíme v březnu se také dočtete...

Vynášení Moreny

Zvyk vynášení Moreny, Smrti, se traduje od 14. století. Smrt představovala zimu, kterou už lidé chtěli mít za sebou. Těšili se na jaro, slunce a teplo. Na dřevěnou hůl, obalenou hadry a slámou, se navlékla dívčí košile. Obličej se namaloval a celá postava se ozdobila pentlemi, věnci a někdy korálkami z vyfouknutých vajec. Mládež vynesla figurínu společně z vesnice a hodila ji do vody, nebo svrhla ze skály, někdy i zahrabala do země, nebo upálila.

Zvyky nebo svátky, jako tento, které nejsou křesťanské, se nazývají pohanské.

19. března - Sv. Josef
manžel Panny Marie.
Pracoval v Nazaretě jako tesař a zasnoubil se s Marií. Stal se jejím mužem a opatroval Ježíše od jeho narození.

25. března - Zvěstování Páně
Připomíná den, kdy se dívka z Nazareta - Marii - zjevil Anděl, aby jí oznámil, že dítě, které se jí narodí, bude Syn Boží.

Luciánovy otázky a úkoly

Až si půjdeš na Popeleční středu ke knězi pro ten zvláštní popelcový křížek, zapamatuj si větu, kterou ti řekne a zapiš si ji sem:

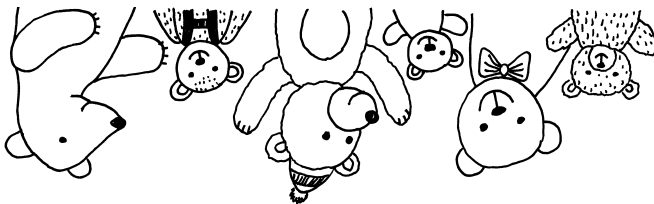
Svatý Josef byl tesař. Víš, co všechno uměl vyrobit?

Na obrázku je s Pannou Marií nakreslený anděl. Říká, že se jí narodí Ježíšek. Víš, jak se jmenuje ten anděl? Pozdravil Marii DOBRÝ DEN, nebo nějak jinak?

Víš, který den k nám přichází jaro, a kdy se tedy vynáší Morena?

Poděkování: děkuji všem, kteří mi napsali svůj vzkaz na nástěnku v kapli sv. Michaela, zvláště paní Růženě B.

Stránku připravují Jana Štěpančíková a Alenka Brožová. Obrázky kreslí Editka Brožová a Klárka Brožová.

Lucián zve všechny děti z farnosti a jejich rodiče na

LUCIÁNOVO PRVNÍ – TENTOKRÁTE –

MEDVĚDÍ ODPOLEDNE

**konané v sobotu 25. března 2006 ve farním klubu
od 15´15 hodin**

Co vás čeká?

DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ

Můj medvěd Flóra

na motivy knížky Daisy Mrázkové
hraje divadelní společnost **Kejklíř** (www.kejklir.cz)

VÝTVARNÁ DÍLNA A HRY

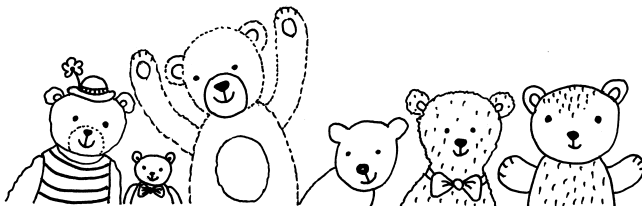
- soutěže, malování, maňásci, skládačky, masky...

DOBROVOLNÉ VSTUPNÉ

- výtěžek bude použit na farní účely a další Luciánovy akce

PŘEDSTAVENÍ I PROGRAM JE KONCIPOVÁN PRO VĚKOVOU KATEGORII 2 – 9 LET

probíhá pod záštitou faráře br. Michala, za finanční účasti farnosti

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné (postní doba)

všední dny: 7:00, 8:00, 18:00 (po mši sv. večerní nešpory)
neděle: 9:00, 10:15 (pro rodiny s dětmi), 11:30, 18:00
pátek a neděle: 17:15 pobožnost křížové cesty
ostatní dny: 17:25 modlitba růžence
čtvrtek: 19-20 adorace v kapli sv. Michala

PROGRAM U PANNY MARIE SNĚŽNÉ Březen 2006

5. 3.	Ne	1. neděle postní Sbírka na Arcidiecézní charitu 9:00 Mše sv. bude přenášena Českým rozhlasem 14:00 Rekolekce a shromáždění SFŘ	
6. 3.	Po	17:00 Příprava na biřmování (sraz před farou, dále každé pondělí)	
7. 3.	Út	19:19 Přednáška, beseda: Média – Ivan Štern, ředitel Čro 6	Klub
8. 3.	St	19:10 Katecheze pro dospělé (sraz před farou, dále každou středu)	
9. 3.	Čt	19:00 Literární večer, autorské čtení Ivy Folajtarové	Klub
12. 3.	Ne	10-12 Prodej křesťanských knih	Klub
14. 3.	Út	19:00 Pracovní setkání farnosti – otevřené	Klub
15. 3.	St	8:00 Připomínka 14ti umučených bratří 14:30 UKŽ: Host odpoledne: P. Jan Maria Vianney OFM, provinciál 18:30 Večery ve středu, program nejen pro mládež (ACDM)	Klub Klub
20. 3.	Po	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie	
21. 3.	Út	19:19 „P. Jan Evangelista Urban OFM, život a dílo“ – P. Alcantara	Klub
25. 3.	So	Slavnost Zvěstování Páně 15:15 Divadlo pro nejmenší: Můj medvěd Flóra (pořádá Lucián)	Klub
26. 3.	Ne	14:30 Setkání rodin SFŘ	
27. 3.	Po	18:00 Mystagogie – setkání nedávno pokřtěných	
2. 4.	Ne	14:00 Rekolekce SFŘ a farnosti	

Farní úřad: Jungmannovo nám. 18, Praha 1, tel.: 222 246 243, fara.pms@centrum.cz

úřední hodiny: Po 14–17:30, Út 9–11:30, Čt 14–15:30, Pá 9–11:30

Aktuální informace najdete na internetových stránkách www.pms.ofm.cz.

Tehdy začíná být život šťastným, když všechno, co přichází, bereme z Božích rukou, nestaráme se příliš a procházíme jen těmi dveřmi, které nám Bůh otevírá.

Redakce Sněžanky: L. a F. Jirsovi, Soukenická 14, Praha 1, tel.: 222 313 513, jirsoval@volny.cz.

Uzávěrka březnového čísla je 15. 3. 2006 (pro Arcidiecézní zpravodaj je uzávěrka již 13. 3.).

Náklady na vyištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 8,- Kč. Dobrovolné příspěvky vzhazujte do pokladničky v kostele.